

Folketingets Social og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2021 - 4305

Doknr.
452231

Dato
05-10-2021

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 20. maj 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 644 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jakob Sølvhøj (EL).

Spørgsmål nr. 644:

"Vil ministeren oplyse, hvorvidt det efter ministerens opfattelse vil være forbundet med statslige merudgifter, hvis reglerne om varsling i SEL § 3.a udvides til at omfatte al hjælp til mennesker med handicap efter serviceloven, og vil ministeren i givet fald give sin vurdering af, hvor stor en eventuel statslig merudgift vil være ved at indføre 14 ugers varsel på ændring af hjælp efter serviceloven?"

Svar:

I 2017 blev servicelovens § 3 a indført. Den giver borgere ret til et varsel på mindst 14 uger ved nedsættelse eller frakendelse af hjælp efter visse af servicelovens paragraffer. De omfattede indsatser er valgt som følge af, at nedsættelse eller frakendelse af disse indsatser i serviceloven altid har vidtrækkende konsekvenser, som ikke eller kun vanskeligt lader sig genoprette. Den aktuelle afgrænsning af § 3 a er således baseret på særlige karakteristika ved de omfattede indsatser.

Det antages i det følgende, at der med formuleringen "ændring af hjælp efter serviceloven" menes ændring i nedadgående retning dvs. ved nedsættelse eller frakendelse af hjælpen i lighed med nugældende § 3 a. Endvidere antages det, at der spørges ind til de samlede offentlige merudgifter.

En udvidelse af § 3 a i serviceloven vurderes at medføre merudgifter i en række sager. Beregninger af de konkrete merudgifter beror på en række skønnede forudsætninger og er derfor behæftet med stor usikkerhed.

De samlede merudgifter ved udvidelse af reglerne om varsling i servicelovens § 3 a til at omfatte al hjælp til mennesker med handicap efter serviceloven kan ikke opgøres, da det ikke er muligt at opgøre udgifterne for samtlige af de relevante indsatser. Det skyldes, at enhedsudgifterne ikke kan opgøres på baggrund af den autoriserede kommunale kontoplan, og/eller at der ikke er datagrundlag for at opgøre antallet af modtagere. Derudover medtages § 118 ikke, da denne er tidsbegrænset i op til 6 måneder. Endvidere får mennesker med sociale eller psykiatriske problemer hjælp efter flere af bestemmelserne, som mennesker med handicap modtager hjælp på baggrund af. Det er derfor

ikke muligt at isolere ændringen til handicapområdet alene for en række af bestemmelserne.

Beregningen af merudgifterne ved indførelse af en varslingsperiode for frakendelse eller nedsættelse af hjælp tager derfor udgangspunkt i § 32 a hjemmetræning, § 41 merudgiftsydelser, § 45 ledsagelse, § 85 socialpædagogisk støtte, § 97 ledsagelse, § 100 merudgifter, § 103 beskyttet beskæftigelse, § 104 aktivitets- og samværstilbud, § 107 midlertidige botilbud og § 108 længerevarende botilbud. Der beregnes dermed ikke på samtlige indsatser til mennesker med handicap efter serviceloven, og det nedenfor opgjorte beløb kan derfor kun henregnes til de ovenfor nævnte indsatser, som fsva. §§ 85, 103, 104, 107 og 108 også omfatter yderligere målgrupper på socialområdet.

Social- og Ældreministeriet har ikke kendskab til hvor stor en andel af kommunernes afgørelser om nedsættelse eller frakendelse efter de omfattede paragraffer, der påklages. Det forudsættes derfor med betydelig usikkerhed, at klagefrekvensen er 50 pct.

Social- og Ældreministeriet har derudover ikke kendskab til, hvor mange afgørelser der træffes vedrørende frakendelse eller nedsættelse af hjælpen for de ovennævnte indsatser. Antallet af afgørelser, hvor indsatsen fremover forudsættes opretholdt i en lidt længere periode end i dag, er derfor skønnet med udgangspunkt i antal ankesager, der vedrører frakendelse eller nedsættelse af hjælpen for nogle af de aktuelt omfattede indsatser i servicelovens § 3 a. Andelen af sager vedr. indsatser, der aktuelt er omfattet af § 3 a, som vedrører frakendelser eller nedsættelser, varierer meget på tværs af de forskellige paragraffer. Beregningsmæssigt antages andelen af klagesager, der vedrører reduktion eller frakendelse af hjælpen for de indsatser, som der her regnes på, at være 30 pct.

I beregningerne varierer antagelsen om længden af kommunernes nuværende varslingsperiode fra 4 til 12 uger i forbindelse med nedsættelse eller frakendelse af hjælp for de enkelte indsatser afhængig af indsatsernes karakter, hvorved perioden, hvori det antages, at der skal ske kompensation for opretholdelsen af indsatserne, varierer.

For alle de berørte afgørelser og ikke kun dem, der klages over, forudsættes endvidere en gennemsnitlig nedsættelse af indsatsen, som ligger til grund for beregning af de merudgifter, der vil være forbundet med at opretholde indsatsen i en længere periode. Det antages, at hjælpen nedsættes med 50 pct. for sager vedrørende § 32 a hjemmetræning, § 41 merudgiftsydelser, § 45 ledsagelse, § 85 socialpædagogisk støtte, § 97 ledsagelse, § 100 merudgifter, § 103 beskyttet beskæftigelse og § 104 aktivitets- og samværstilbud. For § 107 midlertidige botilbud og § 108 længerevarende botilbud forudsættes varslingsperioden kun at gælde ved frakendelse af tilbud. Beregningerne er eksklusiv evt. modgående besparelser, vedr. indsatser som borgerne forventeligt måtte modtage i stedet for en indsats, der frakendes, da ministeriet ikke har forudsætninger for at vurdere hvilke indsatser, borgerne måtte modtage i stedet.

På baggrund af de ovenfor nævnte beregningsforudsætning estimeres det med betydelig usikkerhed, at de samlede offentlige merudgifter ved indførelse af en varslingsperiode for §§ 32 a, 41, 45, 85, 97, 100, 103, 104, 107 og 108 vil være 11,1 mio. kr. årligt (2021-pl).

Med venlig hilsen
Astrid Krag